

γίγαντώνω λόγ. πολλαχ. καὶ δημῶδ.
Ἐκ τοῦ οὐσ. γίγαντας.

1) Κάμνω τινὰ γίγαντα, μέγαν καθ' ὑπερβολὴν πολλαχ.: Τὸ νερὸ γίγαντῶναι τὰ δέντρα Ἀθῆν. Μετὰ τὸ νερὸ καὶ τὰ λιπάσματα τοῦ κήπου γίγαντῶθηκε τὸ κυπαρίσσι αὐτόθ. 2) Μεταφ., ἐνδυναμῶ, ἐνισχύω τινὰ ψυχικῶς πολλαχ.: Οἱ ἀγῶνες γιὰ τὴν ἐλευθερίαν μᾶς γιγάντωσαν τὴν ψυχὴν Ἀθῆν. Γιγαντῶθηκαν οἱ ψυχὲς τῶν ἀγωνιστῶν μετὰ τοὺς ἀγῶνες αὐτόθ. 3) Ἀμτβ., κυριολ. καὶ μεταφ., γίνομαι γίγας, αὐξάνομαι, ἐνδυναμοῦμαι καθ' ὑπερβολὴν πολλαχ.: Νὰ γιγαντώσουν τὰ σπαρτά μας Μακεδ. (Ἐπταχώρ.) Γιγάντωσαν οἱ ψυχὲς τῶν ἀγωνιστῶν Ἀθῆν.

γίγαριτίσι τό, ἀμάρτ. γαργατίσι Ἡπ.
Ἵποκορ. τοῦ ἀρχ. οὐσ. γίγαριτον.
Τὸ στέμφυλον.

γίγαρτο τό, ἐνιαχ. Πληθ. γιάρτα Λυκ. (Λιβύσσ.) γίερ-
τα Κάρπ. γιέρτα Κάρπ. σιάρτα Πόντ. (Κερκ.)
Τὸ ἀρχ. οὐσ. γίγαριτον.

Κατὰ πληθ.: α) στέμφυλα Πόντ. (Κερκ.) β) Τὰ ὑπολείμματα τῶν μελικήρων μετὰ τὸ σφίξιμον αὐτῶν καὶ τὴν ἐκχυσιν τοῦ μέλιτος Κάρπ. Συνών. κερσοστύματα. γ) Τὰ ὑπολείμματα ποὺ ἀπομένουν μετὰ τὸ καθάρισμα τοῦ κηροῦ Κάρπ.

γίγινα ἡ, Δαρδαν. (Λάμψκ.)
Ἐκ τοῦ οὐσ. γιγίγι.
Ἡ θημωνιὰ τῶν δημητριακῶν.

γίγιμι τό, Ἰων. (Βουρλ. Σόκ.) Κρήτ. (Σητ. κ.ά.). γίμι Σύμ.
Ἐκ τοῦ Τουρκ. *yigim* = σωρός.
Σωρός ἐνθ' ἄν.: Ἐσωρέφανε τὰ ξύλα καὶ τὰ κάμαν ἓνα γίγιμι Σητ. Γιγίμι γενήκανε τὰ κλαδιά ποὺ μαζώξαμε αὐτόθ. Ἐναγ- γίμι ξύλα 'χ' ἐκεῖ Σύμ. β) Φορτίον Κρήτ. Συνών. γομάρι, φόρωμα.

γίδα ἡ, σύνθηθ. καὶ Πόντ. Τσακων. γίδα Κόρσ. ξίδα Ἡπ. (Χιμάρ.) Προπ. (Μαρχαρ.) γία Κῶς (Κέφαλ.) Ρόδ. (Κάστελλ.) ἴδα Ἐρεικ. Ἡπ. Κέρκ. Κεφαλλ. Μαθράκ. Μακεδ. (Βελβ. Κοζ. Σιάτ. κ.ά.) Ὁθων. ἴα Ρόδ. (Σάλακ.) Γενικ. γιδός Ἀντίπαζ. Ἰθάκ. Κέρκ. Λευκ. Παζ. Πελοπ. (Κάμπος Λακων.) ῥ'δός Ἡπ. (Ἑλληνικ.) τᾶ γιδε Τσακων. Πληθ. γιές Ρόδ. (Κάστελλ.) Αἰτιατ. τοῦρ αἰγίδι Τσακων.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γίδι. Ἡ λ. καὶ εἰς Δουκ. Περὶ τῆς γενικ. γιδός, κατὰ τὰ γυναικός, ἀνδρός, βλ. Γ. Χατζιδ. ΜΝΕ 2,440.

1) Ἡ αἰξ, θήλεια αἰξ μετὰ τὸ δεύτερον ἔτος τῆς ἡλικίας τῆς ἐνθ' ἄν.: Μαύρη - ἄσπρη - μικρὴ - μεγάλη - ἀδύνατη - παχυντὴ γίδα σύνθηθ. Ἐχω μιὰ Μαλτέζικη γίδα ποὺ βγάξει δυὸ ὀκάδες γάλα τὴν ἡμέρα πολλαχ. Ἀρμυξί τ'ς γίδις βόρ. Ἰδιώμ. Ἡ γίδα βελάζει Πελοπ. (Ἀρεόπ.) Ἐν εἰς τὴ γιάμ-μου; Κῶς Ἐν ἐπῆς νὰ ἦς τίς γίες αὐτόθ. Στούμπα δυὸ ρουδαῖ νόφ'λλα, νὰ βάλουμε 'ς 'ν πληγὴ τ'ς γιδός Ἡπ. (Ἑλληνικ.) Κλαρῶν ἡ γίδα 'ς 'ν ἐλῖα (ἀνορθοῦται ἐπὶ τῶν κλάδων τῆς ἐλαίας, διὰ νὰ φάγῃ τοὺς βλαστούς τῆς) Σκόπ. Τσεῖα κάτω 'ς τὸ λιβαάτιδι ἔδει πολλαὶ γίες Κῶς. Ἐσήμερα μοῦ ἀπορρίζανε τρεῖς γίδες (ἀπορρίζανε = ἀπέβαλον) Πελοπ. (Βερρεστ.) Σέρν ἡ γίδα (εὐρίσκεται εἰς γενετήσιον ὄργανον)

Ἀλόνν. Ζητᾶνε δυὸ γίδες μου καὶ θὰ τίς πάω 'ς τὸ τραῖ (συνών. μετὰ τὴν προηγουμ.) Πελοπ. (Μαργέλ.) Λάζεται ἡ γία (συνών. μετὰ τὴν προηγουμ.) Κῶς (Ἐχουν τὰ γίδια σήμιρα μάραλον (συνών. μετὰ τὴν προηγουμ.) Μακεδ. (Μεσο-λάκκ.) Ἡ γίδα βιλάζ' προουτοῦ νὰ βρέξ' Μακεδ. (Παρθεν.) Ἡ πισονκέρατ' ἡ γίδα λάξ'σι (=ἐφυγε) Μακεδ. (Βαρ-βάρ.) Τοῦ γιδουχόρταρον τοῦ τρών οἱ γίδις Μακεδ. (Μικρὸ Σούλ.) Ἰδῶ ἔχουμι μιὰ γίδα ποὺ πάει γεσέμ' (εἶναι ὁδηγὸς τοῦ κοπαδιοῦ) Μακεδ. (Ἀμρίπ.) Ἄμα σκουλάσης, νὰ πᾶς νὰ βουσκίσης τ'ς γίδις Ἀλόνν. Δὲν εἶναι μ'γάλ' ἡ γίδα μ'. Εἶναι δυὸ χρονῶν Ἡπ. (Καταρρ.) Ἡ γίδα καὶ τὸ πρόβατο βελιάζει Κορσ. Τοῦ κασιζ' 'ς τὰ δυὸ τ' χρονία τ' λέμι στερουπούλ' κι μιτὰ γίδα ἡ τραῖ Μακεδ. (Καστορ.) Οὐ λύκους ἄμα πατήσ' τ' γίδα, θὰ φουφήσ' ἡ γίδα Μακεδ. (Βόλβ.) Φέρ' τὴν ἴδα νὰ δὴν ἀρμείξω Κεφαλλ. (Κουβελῆτ.) Ἡ γίδα εἶναι τοῦ διαόλου Κέρκ. (Κασσιόπ.) Οἱ γίδες τὰ παλιὰ τὰ χρονία εἶχανε τὰ μάτια 'κεῖ ποὺ 'ναι τὰ γόνατα κι ὁ Χριστὸς τοὺς ἔβαλε τὰ μάτια 'κεῖ ποὺ 'ναι αὐτόθ. Ἄμα γυνήσ' τρία ἡ γίδα, θὰ χαθῇ τοῦ κουπάδ' Ἡπ. (Δωδών.) || Φρ. Σημάδεψε ἡ γίδα (ἤρχισεν νὰ δεικνύῃ σημεῖα ἐγκύου) Πελοπ. (Φιγάλ.) Φουσκῶν' τ' γίδα (κοιμᾶται βαριὰ) Ἡπ. (Ραδοβύζ.) Συνών. φρ. Φο-σκῶν εἰς ἀσκί. Ἐδὰ εἶσαι μιὰ γίδα κουρεμένη Κορσ. || Παροιμ. Φρ. Οἱ λιγάμενες κουρεύονται σὰ γίδες τοῦ βουνοῦ (διὰ τὰς τουριστρίδας ποὺ ἐπισκέπτονται τὴν νῆσον) Ἐρεικ. Τὸν ἔκανα γίδας γόνατου (τὸν ἀπεργύμνωσα τῶν χρημάτων του εἰς χαρτοπαίγνιον) Στερελλ. (Φθιώτ.) Ξεφεύγει σὰν τὴ γίδα 'πὸ τὸν κοῦρο (=τὸ κούρεμα. διὰ τοὺς ἀποφεύγοντας νὰ ἀναλάβουν μίαν ἐργασίαν) Πελοπ. (Γαργαλ.) Γιγ' θήκανι πίσου ἀπ' τ'ς γίδας τοῦ γόλου (διὰ τοὺς ποιμένους οἱ ὅποιοι ἐγεννήθησαν καὶ ἐγήρασαν εἰς τὴν ὑπαιθρον) Σάμ. Σὰν τὴ γίδα τὸ τομάρι (διὰ τὸ ἐνδυμα, τὸ ὅποιον φορεῖ κανεὶς ἐπὶ μικρὸν χρόνον ἕνεκα φιλαργυρίας ἢ πενίας) Ἀγίν. Πελοπ. (Κυνουρ. Λακων.) Σὰν ψωριάρα γίδα (δι' αὐτοὺς οἱ ὅποιοι ἔχουν ἀπομονωθῇ ἀπὸ τὰς συναναστροφὰς τῶν ἄλλων) πολλαχ.

Ἡ γίδα καὶ 'ς τὴ γίδα | νὰ κρατῇς κοντὸ σκοινὶ (ἡ μεγάλη ἐλευθερία εἰς τὴν γυναικα γίνεται πρόξενος ἡθικῆς παρεκλύσεως τῆς) Πελοπ. (Σκορτσιν.) || Παροιμ. Ἡ γίδα καλὴ τὴ γίδα κρεμοῦν κουδοῦνι (αἱ συκοφαντίαι στρέφονται συνήθως κατὰ σημαίνοντων καὶ ἀξιολόγων προσώπων) Ἡπ. (Κόνιτσ.) Ἐκεῖ ποὺ κοιμᾶτ' ἡ γίδα σκουπίξ' (ἕκαστος φροντίζει διὰ τοὺς περὶ ἐαυτὸν) Ἡπ. (Ἀρτοπ.) Ἡ γίδα ἡ γαλατιρὴ ἀπ' τοῦ κασιζ' φαίνιτι (ἡ ἀξία τοῦ ἀνθρώπου φαίνεται ἐκ τῶν ἔργων του) Μακεδ. (Ἐράτυρ.) Γίδα ποὺ πιαλαί 'ς τοῦ γκρέμουρα, σκουτουμὸ δὲν ἔχ' (πιαλαί = πιλαλεῖ = τρέχει, γκρέμουρας = κρημνώδης τόπος· ἡ συνεχὴς ἄσκησις κάνει τὸν ἄνθρωπον ἀνθεκτικὸν εἰς τοὺς κινδύνους ἀσθενειῶν) αὐτόθ. Κάθι γίδα 'π' τοῦ κλισ'νὰ-ρ' τ'ς κρέμιτι (ἕκαστος ἔχει τὰ τρωτά του) Μακεδ. (Ἀρν.) Οὐ λύκους οὐ μουνιάς κ' ἡ γίδα ἡ ζαβατάρα κάπουτι θ' ἀνταμουθοῦν (μουνιάς = αὐτὸς ποὺ ζῇ μόνος του, ζαβατάρα = αὐτὴ ποὺ ζῇ εἰς τὰ ζάβατα, τὰ ἀδιαπέραστα δάση διὰ τὴν ἀπρόβλεπτον συνάντησιν δύο ἀτόμων) Στερελλ. (Εὐρυταν.) Ἐκουτσάθηκ' ἡ γίδα ἀπὸ τὸ κέρατο (δι' ἀσήμενον ζῆμιν) Πελοπ. (Δάρα Ἀρκαδ. Τριφυλ. κ.ά.). Δὲν κ'τσαίβ' ἡ γίδα ἀπ' τ' ἀφτί (συνών. μετὰ τὴν προηγουμ.) Στερελλ. (Ἀχυρ.) Ἡ παροιμ. εἰς παραλλαχ. πολλαχ. Ὅπου πηδαίει ἡ γίδα, πηδαίει κ' ἡ κατσίκα (τὰ παιδιὰ μιμοῦνται τοὺς τρόπους τῶν γονέων των) Πελοπ. (Γαργαλ. Ξηροκ. Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.) Ὅπ' πατάει ἡ γίδα, πατάει κι τοῦ

κατσίξ' (συνών. με την προηγούμεν.) Στερελλ. (Φθιώτ.) Τζά βου' είναι ή γίδα, γίνεται τό κατσίτσι (συνών. με την προηγούμεν.) Κορσ. 'Η παροιμ. εις παραλλ. πολλαχ. Γίδα φουριάρα, νουρά κουρδουμέν' (διά τούς πτωχαλαζόνες) 'Ηπ. (Δολιαν.) Γίδα ψόφια, νουρά κουρδουμέν' (συνών. με την προηγούμεν.) 'Ηπ. (Νεγᾶδ.) Γιδ' απορριγμέν', οὐρά σ'κωμέν' (συνών. με την προηγούμεν.) 'Ηπ. (Κόνιτσ.) Μαῦρις ρᾶγίς, μαῦρις γίδις (ὅτι τό κρέας τῆς αἰγὸς εἶναι νοστιμώτατον κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ὠριμάσεως τῶν σταφυλῶν) Στερελλ. (Φθιώτ.) Βγάνει κι ἀπὸ τὴ στέρφα γίδα γάλα (διά τούς φιλαργύρους) Πελοπν. (Γορτυν. Τσιτάλ. κ.ά.) Συνών. Βγάνει κι ἀπὸ τὴ μῦγα ξύγγι. Δὲν τό λέει ή γίδα, τό λέει τό κέρατο (διά τούς ματαίως προσπαθοῦντας νὰ ἀποκρύψουν πράξεις μεμπτάς ἢ ἐλαττώματα) Πελοπν. (Παιδεμέν.) Πβ. τό Αἰσώπειον (Αἰξ καὶ αἰπόλος) «τὸ κέρας κεκράζεται, κἂν ἐγὼ σιωπήσω». Γύρ'σιν ή γίδα κ' εἶδι τοῦ τσ'λί τ'ς κι ἀντράτ'κιν (διά τούς ἀναισχύντους τούς προσποιουμένους τὸν αἰδήμονα) Μακεδ. (Βαχατσ.) 'Η σιούτα γίδα βάνει κέρατα τ' ἀφεντικοῦ της (σιούτα γίδα = ή γίδα ποὺ δὲν ἔχει κέρατα· διὰ γυναικας αἱ ὁποῖαι παρὰ τὴν φαινομένην χρηστότητά των ἀπιστοῦν πρὸς τούς συζύγους των) Πελοπν. (Γορτυν.) 'Η γίδα ὅταν θέλῃ νὰ φάῃ ξύλο, ξύνεται 'ς τοῦ τσοπάνη τὴ μαγκούρα (διά τούς ἐπιζητοῦντας τὴν τιμωρίαν των) Πελοπν. (Γαργαλ.) 'Η παροιμ. εις παραλλ. πολλαχ. "Οσα φτειάζ' ή γίδα 'ς τὸ πουρνάρ', τὰ βροῖσκει 'ς τοῦ τουμάρ' (ὁ καθένας τιμωρεῖται ἀνάλογα με τὰς πράξεις του) 'Ηπ. (Μέγα Περιστ.) "Ο,τ' κάρ' ή γίδα 'ς τοῦ πουρνάρ', κάρ' τοῦ πουρνάρ' τ'ς γίδας (συνών. με την προηγούμεν.) 'Ηπ. ('Αρτοπ.)

'Εβατεῖονταν ή γίδα κι τὸν τράγου τζούζ' οὐ κόλους (δι' αὐτοὺς οἱ ὁποῖοι ἐνδιαφέρονται διὰ ξένα πράγματα καὶ ξένα συμφέροντα) 'Ηπ. (Νεγᾶδ.) Τὸν πούρτσιον γαμοῦν, ή γίδα β'λμάζ' (πούρτσιος = ὁ τράγος· συνών. με την προηγούμεν.) Μακεδ. (Νάουσ.) Κάλλιο ξέρα παρὰ γίδα (ή καταστροφή ή ὁποῖα προκαλεῖται ἀπὸ αἰγας εἰς φυτείας εἶναι πολὺ χειροτέρα ἀπὸ τὴν ζημίαν τὴν προκαλουμένην ἐκ ξηρασίας) 'Αθῆν.

Εἶδις γίδις μὴ κατσίγια κι ἀρνιά μὴ προβατίνις; (δι' αὐτοὺς οἱ ὁποῖοι προσπαθοῦν νὰ παρουσιάσουν πράγματα ὡς παράδοξα) Λέσβ. || Αἰνίγμ. Γίδα λίθρα μὴ δώδικα κατσίγια (ὁ χρόνος) 'Ηπ. ('Αρτοπ.) Μιὰ γίδα γάλα καὶ μαλλὶ δὲν ἔχ', τὴ φωνὴ ψηλὴ τὴν ἔχ' (τὸ βιολί) αὐτόθ.

Τῆς Καραπατσουῆς ή γίδα | πίσπυρο μαλλὶ δὲν ἔχει (ή χελώνη) Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Γίδα γκέσα τοῦ μαλλὶ ἀπὸ μέσα

(τὸ κάστανον) Μακεδ. (Δεσκάτ.) 'Εμεῖς τρεῖς-τέσσερις φάγαμι μιὰ γίδα, κουμμάτ' κρέας ἀπόμεινι κ' ἔγινε πάλι γίδα (τὸ σκόρδον) Θεσσ. (Γερκαρά.)

Κόβω γίδα, σφάζω γίδα | κι ἀπ' τῆς γίδας τὴν παῖδα κἄνω ὁλόκληρη τὴ γίδα

(τὸ σκόρδον) Εὐβ. (Κάρυστ.) 'Εχω μιὰ γίδα με σαράντα τομάρια (τὸ κρομμύδι) Πελοπν. (Γεράκ.) 'Εχω μιὰ γίδα κ' ἔχει σαράντα τομάρια (ή κράμβη) Πελοπν. ('Αρν. Ζελίν.) || 'Ασμ.

Πῶς γιὰ ν' ἀλλάξω τὸν ἡρό, νὰ εἰπῶ ἄλλο τραγούδι, π' ἀντρας μου εἶναι ἄρρωστος βαριά γιὰ νὰ πεθάνῃ; μου γέρεψε λαγοῦ τυρὶ κι ἀπ' ἄγρια γίδα γάλα Πελοπν. (Δάρα 'Αρκαδ.)

Χορεῦ' ή γίδα κ' ή προβιά κ' ή γιδοκακαρέτζα χουρεῦεῖ ἓνα κλεφτόπουλο με μιὰ παλιοβελέντζα αὐτόθ.

Ψήσον, γίδα, ψήσον | καὶ ροδοκοκκινίσον, ὡς πον νὰ 'ρθ' ὁ κράσος, | νὰ σὲ ξεκοκκαλιάσω Πελοπν. (Γαργαλ.) || Ποίημ.

Φέρονου μάνις μὴ πιδιά, | φέρονου γίδις μὴ κατσίγια, προβατίνις μὴ τ' ἀρνιά, | φέρονου σ'τάρ', φέρονου κ'θάρ' Μακεδ. (Καρπερ.) Συνών. αἶγα, αἰγίτσα, γίδι, ζούλα, κατσίκα. 2) Εἶδος ἰχθύος, ποὺ ὁμοιάζει με τὸν ὀρφὸν εἰς σχῆμα καὶ εἰς μέγεθος Στερελλ. ('Αστακ.) 3) 'Ο κῶνος εἶδους ὀρεινῆς πεύκης Μακεδ. (ΡΙζώματ.) 4) 'Υπὸ τὸν τύπ. τ'ς γίδας τοῦ β'ζί, ποικιλία ἀμπέλου με σταφύλια τὰ ὁποῖα ἔχουν ἐπιμήκεις καὶ χονδράς ρῶγας, ὁ «βούμασθος» τῶν ἀρχαίων Μακεδ. (Σιτοχ.) 5) 'Υπὸ τὸν τύπον τ'ς γίδας ή νουρά, τὰ φυτά: α) Κάρδαμον τὸ ἡμερον (Lepidium sativum), τῆς οἰκογ. τῶν Σταυρανθῶν (Cruciferae) Θεσσ. (Κακοπλεύρ.) καὶ β) εἶδος ἀγρίου χόρτου τῆς οἰκογ. τῶν Συνθέτων (Compositae). 6) Μεταφ., ὁ ἀνόητος, βλάξ Κεφαλλ. 7) 'Επὶ γυναικός, ή μεγάλῃς ἡλικίας, δύσμορφος πολλαχ. 8) Μεταφ., εἰς τὴν ἀλιευτικὴν, ή ζῶσα σηπία τὴν ὁποῖαν σύρουν οἱ ἀλιεῖς ὀπισθεν τῆς λέμβου των εἰς τὴν θάλασσαν διὰ νὰ προσελκύσῃ τὰς ἀρσενικὰς τοῦ εἶδους της, τὰς ὁποῖας συλλαμβάνουν οὗτοι διὰ τῆς ἀπόχης Κερκ. ('Αργυρᾶδ. Δραγοτ. Κάβ. Κασσιόπ. Κυνοπ. Λευκίμμ. Σπαρτερ κ.ά.): 'Εχω γίδα ἀπόψε καὶ πάω γιὰ ψάρεμα Σπαρτερ. 9) Εἰς τὴν συνθηματ. γλώσσαν τῶν κτιστῶν, ή φθεῖρ 'Ηπ. (Κόνιτσ.) 10) Εἰς τὴν συνθηματ. γλώσσαν ἐπίσης τῶν κτιστῶν, ή κακὴ σύνδεσις οἰκοδομικῆς ὕλης, ὡς λίθων, πλίνθων, σκιδῶν δαπέδου Θεσσ. (Δρακότρ.): Οὐ γκαντένους φουρεῖ γίδα (ὁ τοῖχος δὲν ἔχει καλὸν ἄρμόν).

'Η λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. Γίδας 'Αθῆν. Κύθηρ. Πελοπν. (Βούρβουρ.) καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τύπ. Γίδες 'Ανδρ. Εὐβ.

γιδάγκαθο τό, Πελοπν. (Γαργαλ. Κερπιν. Τριφυλ. κ.ά.) γιδάγαθο 'Αντίπαξ. 'Ερεικ. Κέρκ. (Αὐχίον. Καρουσ. Περούλ. κ.ά.) Μαθρ. 'Οθων. Παξ. Πελοπν. (Μηλ. κ.ά.) γ'δάγαθου Θεσσ. (Βαθύρρ. Μυρόφυλλ. Πολυνέρ. κ.ά.) 'Εκ τῶν οὐσ. γίδα καὶ ἀγκάθι.

Τὸ φυτὸν 'Ακανθα ή ἀκανθώδης (Acanthus spinosus), τῆς οἰκογ. τῶν 'Ακανθιδῶν (Acanthaceae) ἐνθ' ἀν.: Γιόμισ' ὁ κῆπος γιδάγκαθα Κερπιν. Φέρ' ἐδῶ τὴ μαρτίνα, ἔχει πολλὰ γιδάγκαθα (μαρτίνα = οἰκόσιτος αἰξ) αὐτόθ. Συνών. ἀγριάγκαθο 2, ἀπερηγιὰ, ἀπούρανος, μούτρούνα, γάττα.

γιδαγκούλα, ή, Εὐβ. ('Αγία 'Ανν. κ.ά.) 'Εκ τῶν οὐσ. γίδα καὶ ἀγκούλα.

Ποιμενικὴ ράβδος ἐπικαμπῆς εἰς τὴν κορυφὴν, με τὴν ὁποῖαν οἱ αἰγοβοσκοὶ συλλαμβάνουν τὰς αἰγας: Γιδαγκούλα εἶνι 'κείνη ποὺ πιάνουμι τὰ γίδια κι προβαταγκούλα 'κείνη ποὺ πιάνουμι τὰ πρόβατα. Συνών. ἀγκούλα 1, ἀγκούτσα 2, ἀγκραῖτσα, γιδόκλιτσα, γιδομαγκούρα, γιδορράβδι, κλίτσα, στραβορράβδα, στραβορράβδι.

γιδάκι τό, πολλαχ. γ'δᾶξ' Εὐβ. ('Ακρ. κ.ά.) Θεσσ. (Μαυρέλ. Φωτειν. κ.ά.) Μακεδ. (Κοζ. Κολινδρ. κ.ά.) 'ιδάκι 'Ιθάκ. 'ιδᾶξ' Μακεδ. (Τρικοκκ. κ.ά.) γιδάτσι 'Αγαθον. 'Υποκορ. τοῦ οὐσ. γίδι ή γίδα.

1) Αἰξ ἡλικίας ἐνὸς ἔτους 'Αγαθον. 2) Θωπευτ. κατὰ πληθ., αἰγες οἰασθήποτε ἡλικίας πολλαχ.: Εἴχασι κάτι γιδά-

